

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Iupiter confutatus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

animum. q Comastæ.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
 usitata; pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum a-
 morem captant. Introducitur à Theocrito Eidylio 3. amator
 quidam Amaryllidis puellæ amore incensus, quem Comastæ
 vocat.

ZBYΣ ΒΛΕΓΧΟ-

ἰδϙ.

IUPITER CON.

futatus.

Vincenzio Obsopæo interprete.

ΚΥΝΙΣΚΟΥ ΚΑΙ

Zluob.

CYNISCVS ET

Iupiter.

ARGVMENTVM.

SVmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxij sunt superuacaneam esse omnem religio-
 nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiam feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros;
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum prouidētia, aut rerum humanarum
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouchi debere. Nam que de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, vt immeritō & iniustē illis eueniant qui ea pa-
 tiuntur, cū nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
 intrepidus atq; impudentior paulō quispiam cum Ioue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriē blasphemus atque ἰδϙ. vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuolatū
 vtiqam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus persuaseris, siue benē siue malē agant, id
 necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos à cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI-

CYNISCVS.

Εἶ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ
 μὴ τοιαῦτα οὐκ
 ἐνοχλήσασσι, πλὴν
 τῶν ἡγευμένων, ἢ
 βασιλείαν αὐτῶν, ἢ αἰσὶν ἐν-
 κτατότατα τοῖς ποταμοῖς, σοὶ
 δὲ οὐ πάντων ἐπέσθαι παρα-
 στήν. ὄρω γοῦν σὶ τὰ πολλὰ
 λα παρακλουόντα, ἀρχομέ-
 νων αὐτῶν. ἢ ἢ καὶ τοῦ
 τοῦ ἔξουσιον ἰδουλόμην παρὰ
 τοῦ μοι γνῶσθαι. Ζεῦς. τί
 τοῦτο ἔστιν, ὦ Κωνισκ. οὐ
 ἔστι ἀτυχίασας, καὶ μαχίμα
 αἰτείας, ὡς ἔφησ, διόμει-
 νῶ. Κν. ἀπόκειναι δὲ
 μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὴν
 ἐράτησιν. Ζεῦς. μικρο-
 γιῶς ἀληθῶς ἢ ἀλλή, καὶ πρό-
 χαρῶ, ὡς ἐράτα, ὁπόσῃ
 ἂν ἰθίλῃς. Κν. ἰδού τιῶτα,
 ὦ Ζεῦ. ἀνίχνυς ἔστι δηλονότι
 καὶ σὺ τὰ Ομήρου καὶ Ησιόδου
 ποιήμασιν. ἀπὸ οὗ μοι, εἰ ἀλη-

θῆ

Go verò te,
 Iupiter, valitè
 rerum gratia
 nunquam mo-

lestius conturbabo, extru-
 ctas diuitias, aut multum
 auri pondus, aut imperij
 dignitatem à te postulans:
 quæ quidem vulgò non pa-
 rum multis maximè in vo-
 cis sunt, tibi verò largis-
 tu haudquaquam facilia. Ita-
 que permulta eiusmodi il-
 lis sollicitè expetentibus, sur-
 dis auribus video te negli-
 gere. Cæterum unum il-
 lud facillimum à te mihi
 velim contingere. IVPIT.
 Quid hoc verò rei est, Cy-
 nisce? neque enim indi-
 gentia diuinius diseruciabe-
 ris: maximè si rerum mes-
 diocrium, vt ais, inopia
 conflictaris. CYNIS. Res-
 sponde mihi ad quæstionem
 quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguum profectò votum, & præstatu facile.
 Proinde quære quæcumque fert animus. CYNIS. Vi-
 de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
 ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

θῆ δαμ, ἀπὲρ τῆς εἰμαρμῆ-
 υς, καὶ τῶν μοιρῶν ἰκάνοι
 ἔρραφωδύνασιν, ἀφωτα
 ἔιναι, ὁπότ' ἂν αὐταὶ ἐπινα-
 σσοι γένουσι ἐκασθ. Ζῶς.
 καὶ πάλιν ἀληθῆ ταῦτα. οὐδ'
 ἔν γάρ ἔστιν ὅ, τι μὲν αἱ μοί-
 ραι δεγὰ ἄλλοισιν, ἀπὸ πάλιν
 τα, ὁποῖα γίνονται, ἐπὶ ἑῷ
 τῆτος ἀρκεῖται ἐπιφύβου,
 ἀπὸς ἐξ ἀρχῆς ἔκαστ' ἐπινα-
 κλοσμεῖται, ἔχει τὴν ἀπόθα-
 σιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως ἑπι-
 εῖλαι. ΚΥ. ἐποῖν, ὁπόταν ὁ
 αὐτὸς Ομηρὸς ἐπιτίρω μίρρ
 ἢ ποίηστος λέγει, Μὴ καὶ ἔ-
 πὲρ μοίρην δόμον Αἴδος αἰ-
 φέηται, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἡρᾶν
 ἀηλαδὴ φέβωμ τῶν αὐτῶν
 Ζῶς. καὶ μάλα· οὐδ' ἔν γάρ
 οὐτῶ γίνονται ἂν, ἔξω τῶ νόμο
 τῶν μοιρῶν, οὐδ' ἐπὶ τὸ δι-
 νομ. οἱ ποιεῖται δὲ, ὁπότ' ἂν
 ἂν ἐκ τ' Μοσῶν λατρίομοι
 ἔδουσι. ἀληθῆ ταῦτα ἔστιν.
 ὁπόταν δὲ ἀφῶσι αὐτὸς αἰ-
 φρά, καὶ λαθ' αὐτοῦ ποιεῖσι,
 τότε

adeo^a prater linum. Ceterum Poëta quacunque ex Mu-
 su suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 viex ἢ Deabus deseruntur, ac per se aliquid literis ac me-
 moria

vera credenda sunt ista qua-
 de Fato & Parci illi con-
 sancinatis cecinerunt versi-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quæcumq; ille
 cuique nascentium fatali des-
 creto adnuerint. IVP. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum disa-
 pensatione & consilio nõ or-
 dinetur: verum omnia quæ-
 cumque fiunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio unumquodq;
 illorum certum & infallis-
 bilem sortiitur euentum, neo-
 fas est aliter fieri. CYN.
 Promde quoties Homerus,
 alia in parte sua poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parciis inuitis
 regna subintret,
 ac id genus alia, nugari vis
 delictet tunc illum dicemus:
 IVP. Et maxime: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque.

ἔστι δὲ καὶ σφάρονται, καὶ
 ἡσυχία τοῖς πρότερον διηξ
 ἔρχονται. καὶ συγγνώμη. ἀν
 θρωποι ὄντων, ἀγνοοῦσι τὰν
 θεῶν, ἀπληθύνθησαν, ὅτι ἴδως
 παρὸν ἰδραψοθε δὲ αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀπὸ τῶν μὲν ἴδω φέβ
 μῦ. ἴτι δὲ λακάνο μοι ἀπό
 κεναι, ὁ πρὸς αἰ Μοῖραί ἔσι,
 Κλωθῶ, Λαχίσις, οἶμα, καὶ
 Ατροπῶ; Ζεὺς, πάντων μὲν
 οὐ. ΚΥ. ἡ ἀμαρτυρία τῶν
 καὶ ἡ τύχη (πολυδερμῆσι ἔ
 καὶ αὐτῶν) τίνων ἔσι; ἡ τί
 δυνάται αὐτῶν πατέρα, πό
 τερον τὰ ἴδω τῶν μοῖρας, ἡ
 τί πρὸς κέναι; ἀπό γὰρ ἄ
 πάντων δυνάτων, μηδὲν ἔ
 ναι τύχης καὶ ἀμαρτυρίας δι
 νατότερον. Ζεὺς, οὐ θέμις,
 ἅπαντὰ σὲ ἀδύνα, ὃ Κωί
 θεῶν τινῶν δὲ οὐδὲν ἔνα ἀρ
 τῶν ποτε σὲ πρὸ τῶν μο
 ρῶν; ΚΥ. ἡ πρότερον μοι,
 ὃ Ζεὺς, λακάνο ἔστις, ἡ καὶ
 ἡμῶν

morie prodiū protulerint,
 tunc à vero tota via aber
 rant, neque non cum priori
 bus pugnantia atque contra
 via commemorant. Et igno
 scendum quidem facinus, si
 eum homines, sint veritatem
 ignorent, praesertim illi di
 gressu numine, quod pra
 sens per illos canere sole
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad haec verò & illud mihi
 responde: Nonne tres sunt
 Parca, nempe Clotho, La
 chefis, & Atropos? IVPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo & fortuna, cum &
 ipsa Dea sint, multum vulgò
 celebratae, cuiusmodi sunt,
 aut quanam unicuique illa
 rum est potentia? Annon
 aequalem cum Parcis sortem
 obtinent, aut maiore quam
 illae in rebus humanis guber
 nandis potètia praeditae sunt?

Passim enim omnes affir
 mantes audio, *Fortuna & Fato nihil vspiam esse pos
 sentius.* IVPIT. *Haud fas est omnia tibi comperta esse
 se, ò Cynisee.* Cuius ergo gratia haec de Parcis me inter
 rogasti? CYN. *Si prius mihi, Iupiter, & illud exposue*

ἡμῶν αὐτῶν ἄρχοι, ἢ ἀνά-
 κη ἡμῶν, ἡρῶδα ἀπὸ τῷ λίνου
 αὐτῶν. Ζῶν. ἀνάγκη, ὃ Κυ-
 νίσκη. τί δ' οὐδ' ἰμειδίασας;
 Κυ. ἀνιμνῶδω ἐκάνωρ τῶν
 Ομήρει πῶν, ἐν οἷς πεποι-
 σαι αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν
 θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἡπέ-
 λας αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σεραῶν τι-
 νῶν χρυσῆς ἀναρτησάμεν
 τὰ πάντα. ἔφησ' ἔφ' αὐτὸς,
 πῶν μὲν σεραῶν καθύστερ ἐξ
 ἔραβν, τὸς θεὸς δ' ἅπαντας,
 εἰθέλοισ' ἐκκαρμαννυμένης,
 κατασπᾶν βιδίβου, οὐ μὲν
 κατασπᾶσεν γι, οὐ δ' ὁπό-
 ταν ἐθελίσης, ῥαδίας ἅπαν-
 τας αὐτῆ λην γαίη ἐρῶσας,
 αὐτῆ τε θαλασσοῦ τότε μὲν δὲν
 θαυμασοῖ ὁ λόκος μοι πῶν
 βίαρ ἢ ἀπὸ φρεσίνων μετα-
 ξὺν ἀκῶν τ' ἐπῶν, νωτ' δ' αὐ-
 τόρσι ἡδὴ ὄρω μὲν τ' ὄραε, ἢ
 τ' ἀπὸ φλῶν, ἀπὸ ληπὸ νῆματ'
 ὡς φῆς, ἡρμαμάφορ. Δοκᾶ δ'
 ἔρ μοι δικαίωτορ ἄρ ἢ κλα-
 θῶ

animo, audiendo versiculos.
 vna cum catanea & verbis tuis minacissimis, a tenui filo,
 ut ais, pendentem. Videtur itaque mihi multo iustius Clo-
 tho

ris, num & in vos ille im-
 perium obtinent, & neces-
 sum sit ex illarum b lino vos
 pendere. IVP. Necessa-
 riū omnino, ὁ Cynisee. quid
 ergo risisti? CYN. Com-
 modūm Homeri illi versicus
 li in mentem mihi venerunt,
 quibus te in Deorum concilio
 coniecionantem introdux-
 it, & dignanter comminan-
 tem te catena quadam aurea
 omnia sursum subduclurum.
 Etenim dixerat, catenā cœ-
 litius te demissurum, ac iunc
 si velint omnes Dii ex illa
 pendentes, quamuis certas-
 simo summo studio te cons-
 rentur detrabere, nullo tam-
 men modo te loco essent mo-
 turi. Te verò, si lubitum fo-
 ret, nullo negotio vniuersos
 vna cum terra & vasto gur-
 gite ponti velle subducere.
 Tunc equidem inusitato &
 admirando membrorum ro-
 bore pollere mihi videbare:
 ac mirifice inhorrescebam
 Nunc autem te ipsum video

θῶ μιγαλαυχῆσθαι, ὡς καὶ
 αὐτόν σε ἀνάσπασιν θεῶν ἔ-
 ικ τὸ ἀπράγματον, καὶ ἀπειροί ἀ-
 νῆς ἐκ τῶν καλῶν τὰ ἰχθυ-
 ὄντων. Ζῶς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
 ταυτὶ βέλῃαι τὰ ἰρωτήματα.
 Κυ. ἰκῆνο, ὦ Ζεῦ, ἢ πῶς τῶν
 μοιρῶν, καὶ τῆς ἑμαρμύνης,
 μὴ πράξις, μηδὲ πῶς ὄρ-
 γλῶν ἀνάσσει μου, τῶν θεῶν ἢ
 τὰ παρρησίαις διζῶντι. ἢ ἔφ'
 οὐτ' ἔχει ταῦτα, καὶ πᾶν
 τῶν αἰμοῖραι ἰρωτῶσι, καὶ ὁ
 θεὸς ἂν ἴσῃ ὁδὸς ἐπὶ ἀπῶνα
 γένη τῶν ἀπαξ δόξαντων αὐ-
 τῶς, τινὸς ἐνικαῦμίην οἱ ἀν-
 θρωποι θύομεν, ἐκατόμβας
 πρὸς ἀγορῶν, ἀχόμοιοι γινέ-
 σθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα-
 θά; ἔχ' ὄρω ἔφ' ὅ, τι ἂν ἀπῶνα
 σαμῶν ἢ ἰωμυλίας ταύτης,
 ἢ μῖτε τῶν φαύλων ἀπρῶ-
 πῶς ἐνρίωθι θωατῶν ἡμῖν ἐκ
 τ' ὀχῶν, μῖτε ἀγαθὸν τιν'
 θεοσδοτεῖ ἐπιτυχεῖν. Ζῶς. οἷς
 δα,

tho arroganter gloriari pos-
 se, quod & seipsum in sub-
 lime tractatum, & ex co-
 lo pendulum videat, quem-
 admodum piscatores ex ca-
 lamo subductos contuentur
 pisciculos. IVPIT. Haud
 compertum habeo, quid i-
 stae tuae sibi velit quaesiu-
 cula. CYN. Illud nimi-
 rum Iupiter: & per Parcas
 ac Faunum te obsecro, ne a-
 cerbè atque grauius acci-
 pere velis, si veritatem ore
 liberiore protulero. Si e-
 nim ista, vt tu dicis, ita se
 habent, & Parcae omnium
 rerum potestatem & guber-
 nationem obtinent, & ni-
 hil à quoquam eorum quod
 illis decretum est, immuta-
 ri potest: cuius ergo gra-
 tia vobis nos homines sacri-
 ficamas? quamobrem he-
 catombas vobis ad aras ad-
 ducimus, vobis expetentes
 bona nobis vestra largitio-

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tanta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum auersiones ipsis precibus inuenire possamus, neque aliud bonum diuinitus datum consequimur. IVPIT. Noui vno

Δα, ὅθ' ἔτι τὰ κομψὰ ταῦτα
 ἔρωτῆματ' ἔτι, πρὸ τῶν λυ-
 ταρῶν ὧσ' ἔσθ', οἱ μὴ
 πενοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασί, ἡμῶν τοῦ τὰ τοιαῦ-
 τα ἔρωτῶσιν ἢ ἀσβείας,
 ἀκρίβειον καὶ ἢ ἀπο-
 θῆναι καὶ ὀχρῶσαι, ὡς ἡκούον
 ἔμ' ἡμᾶς ἦρ' ἔτι ἐπιμυθεῖν τ'
 πρᾶξιον παρ' ἡμῶν, οὐδ'
 ὅπως τι διωσάδα πρὸς τὰ ἔρ-
 ῃ ἢ πράξιμα. πάλιν ἔχει
 εἰσοὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα διεξίον
 τῶν. ΚΥ. οὐ μὲν ἢ Κλωδοῦς
 ἀπ' ἀλλοῦ, ὃ Ζεῦ, ἔχει ἢ ἐξ
 νῶν ἀναπαδάς, ταῦτά σ' ἡ-
 γῶνται ὃ δὲ λόγ' ὅσ' ἀδὲς, ἔκ-
 οἱ δ' ὅπως ἀπ' ἑνὸς ἡμῶν,
 εἰ τὸ ἀπ' ἑνὸς, πρὸς τὸ εἶναι
 τὰς θυσίας φασί. αὐθις δ', εἰ
 δοκᾷ δὲ βραχίων ἐρῶσ' ἡμῶν
 σ' οὐ μὴ δυνήσῃς ἀκρίβει-
 ναδαί, καὶ ὅπως ἀσφαλίσ-
 ρον ἀκρίβειν, Ζεῦ. ἔρωτα,
 εἰ σ' ὅσ' ἀπ' ἑνὸς τὰ τοιαῦτα λη-
 ρῆν.

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursum verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porro ne
 graueris, precor & quaesita respondere: & vide ut maximè
 providenter respondeas. IVP. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandè,

de tibi iste suppetant argu-
 tia, & immodeste interro-
 gatiunculae, nempe ab exes-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla prou-
 dentia res humanas admini-
 strari garrunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris quaestionibus
 impietatis ductu perquirunt
 in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vul-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quae apud vos
 aguntur rerum, nullam cu-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quae in-
 terris sunt negocijs, impu-
 denter mentiuntur. Verum
 enimverò nequaquam talibus
 disputationibus implicati
 gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ὃ Iu-
 piter, ab illis persuasus haec
 interrogavi. Disputatio ve-
 rò nostrā nescio quo modo
 eo progressa, in hoc ipsum

ἔσθ'. ΚΥ. πάντα φησὶ ἐν τῶν
 μοιρῶν γίγνηθι; Ζεὺς. φημι
 ἔσθ'. ΚΥ. ὑμῖν δὲ Διὸς ἀφ' ἧς
 ἀποθέλων ταῦτα καὶ ἀνα-
 κλώθων; Ζεὺς. ὁ δαμῶς. ΚΥ.
 βύλα γοῶ, ἰπαγάω καὶ τὸ
 μετὰ τῆτο, ἢ δῆλον, ἕξ μὴ
 ἔπω αὐτό; Ζεὺς. δῆλον μὴ.
 οἱ δὲ γε θύουσις ὑτῆς χείας
 ἔνεκα θύουσι, ἀντίδοσιρ δὲ
 τινα ποιεῖσθαι, ἢ ὡσπερ ἄνου-
 ῶσι τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἡμῶν, ἢ
 πιμῶντες ἕκαστος τὸ βέλτιον.
 ΚΥ. ἰκανὸν καὶ τῆτο, ἀ καὶ οὐ
 φησὶ ἐπὶ μεγάλῃ χησίμω γί-
 γνηθι τὰς θυσίας, χευσύτητι
 δὲ τινεῖ ἄνθρώπων, τιμῶν-
 ταιρ τὸ βέλτιον. καὶ τοι ἔτις τῆ
 ἑπισηρ ἐκείνων παρῶ, ἢ ρε-
 ῖς ἄμω, καὶ ὅτι βελτίως φησὶ
 τὸς θεὸς, καὶ ταῦτα, ὁμοθυμῶς
 τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ τὰ
 τοῦ αὐτοῦ ἀνοήτους, τοῦ
 μοίρας ταλομένους. ὃ γὰρ ἀ-
 ποχέουσ αὐτοῖς τὸ ἀνανά-
 τος

haud dubiè ex te quæreret, quo nomine Deos homini-
 bus potiores esse pronunciares, præsertim conseruos hos
 minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ rea-
 rum sunt dominæ, subiecto. Neque enim, nisi me fallit
 opinio,

nugandi. CYN. Aline
 omnia Parcarum nutu &
 decreto agi & fieri? IVP.
 Aio sanè. CYN. Vobis
 verò relictam esse faculta-
 tem commutandi & reglo-
 merandi? IVP. Nullo mo-
 do. CYN. Vis ergo, ut
 quod sequitur, inducam, siue
 clarum ac planum illud di-
 xero, seu secus? IVP. Cla-
 rum utique est. Nam qui Dÿs
 sacra faciunt, nulla neces-
 sitate adducti sacrificant, sed
 alternæ retribuioni serui-
 unt, perinde ac si bona à no-
 bis mercarentur, aut alio-
 qui honesto dediti colunt
 quod viderint esse præstan-
 tius. CYN. Et hoc abun-
 dè satis esse ducis, potissis-
 mum eùm affirmes nullius
 vilitatis respectu fieri sa-
 crificia, verum bonitate qua-
 dam hominum præstantio-
 ra colentium. At siquis ex
 Sophistis illis præstò esset,

τος ἄνοα, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμάνους
 δουκῆρ ἰπὰ τὸτὸ γι μακρῶ
 χῆρόρ δειρ, ἄ γι τὸς μῦ, ἄ
 μηδῆρ ἀπιο, θανατὸς γι ἄσι.
 δουθδίαρ ἀφελιῶ. ὑμῆρ δ
 ἄς ἄπερορ ἰκπίηα τὸ πρᾶγ
 μα, ἢ ἀίλι © ἢ δουλέα γίγνι.
 ται, ἰπὸ μακρῶ ὠλίφ σρι
 φωμῆρ. Ζὸς. ἀπῖ, ὃ Κωί.
 σκε, τὸ ἀίλιον τῶδ, καὶ ἄπα
 ρορ, ὃ δουκαμορ ἡμῆρ δει, ἢ ἰρ
 ἄπασιρ ἀγαθοῖς ἡμῆς βιδῆρ.
 Κν. ὑχ' ἄπαυτορ, ὃ Ζυῦ, ἀπ
 κὰ δάωσαι καὶ παρ' ὑμῆρ
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ποπῆ ταρασ
 χῆ ἰνέσι. σὺ μῦρ ἦρ δὲ δουάμαρ,
 βασιλῆς ἦρ, καὶ δουάσασ
 ἀνασπαρ τῶ γυῦ, καὶ τῶ
 θαλασπάρ, ὡπερ ἰμονιὰρ
 εαθάς. ὃ δὲ Ηρας ©, ἡ
 λὸς δει, βανουσὸς τις, καὶ
 σπειτης τῶ τέχνω, ὃ Πρ
 μηθῆς δ, καὶ ἀνθυλοδοπ
 ὄθι ποτί. τὸρ ἦρ πατέρ
 σ

opinio, illi respondebit, Deo-
 rum sortem hoc esse potio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc is
 pso nomine infeliciores dis-
 cendi sunt. Homines enim
 si aliud nihil, certè mort
 in libertatem vendicat: cæ-
 terùm vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetua servitu-
 ti mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV-
 PIT. Atqui, ὃ Cynisce, hæc
 perpetuitas, © immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vita om-
 nibus bonis affluentem a-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate fruimini,
 ὃ Jupiter: verùm apud vos
 quoque præsmita est quæ-
 dam dispar rerum fruitio,
 multis coniuncta perurbas
 tionibus. Tu quidem feli-
 citer © beatè agis per omnia, cùm
 Deorum summus im-
 perator sis, possisq; © terram © mare
 subducere quasi su-
 nidimisso: cæterùm Vulcanus claudus
 est, vnus ex mecha-
 nicis camino © igne artem fabrilẽ
 exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem
 actus est. Quid autem patrem
 tuum

ὅθ' τί ἄρ' ἰγοίμι, πιδύτιώ τι
 ἴρ τῷ Ταρτάρῳ ὄντας, καὶ ἰα
 ρῶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τι
 πρῶσκαδα, καὶ δουλοῦσιν ἴσ
 νοίσι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ ἄμιλα, τὸν σὸν ἀδελ
 φὸν παρὰ τῷ Λαομίδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, τὸν
 Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι οὐς
 πάνν ὠλοάμονα εἶναι δοκᾷ,
 ἀπ' εἰσπασίῃ ὑμῶν οἱ μὲν
 τινόν, ἀτυχεῖς τε καὶ ὠμοί
 ροὶ εἶναι, οἱ δὲ ἴμπαλιρ ἰῶ
 ῖρ λίγερ ὅτι καὶ λησάσθε,
 ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ πεισινάε
 σθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ
 ἐκ πλουσιωτάτων πρὸς κα
 τοῖ ἰρ ἀκαρῆ ἡρόνου γίγνα
 σθε πομοὶ δὲ καὶ λατεχανόν.
 θήσῃ ἡδύ, χυσοὶ ἢ ἀργυ
 ροὶ ὄντω, οἷς τῶς ἱμαρῶς Ἀη
 λαδύ. Ζεὺς δὲ ῥᾶς; ταῦτ' ἡδύ
 ὑβειπᾶ, ὧ Κυρισσιφῆς, καὶ
 τοῖ τάχα μετ' ἀμυλιάσθ ποτὶ ἀ
 τῶρ

tuum commemorem, quem
 etiamnum vinculis constri
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiam
 nefandis amoribus vos cas
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: præterea
 aliquando seruili conditio
 ne hominibus esse deuin
 ctos, quemadmodū fratrem
 tuum Laomedonti dicto au
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egisse
 se in seruitio inficiari non
 potes. Hæc quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 & sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices & egregiè
 beati, sunt rursus qui non
 item. Minto enim ut larro
 ciniò non secus atque nos
 dispoliemini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atque
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto
 temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IVP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in noseuomas, Cynisee: ac se fortasse illorum aliquan
 do panitebit, intemperantiis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. ΚΥ. φάδν, ὦ Ζεῦ, τῶν
 ἀπατηῶν, ἃ δὲ δὲ δὲ μὲ παρ
 σόμῳρον, ὅ, τι μὴ καὶ τῆ μοίρα
 πῶ σὺ ἰδοῖσθαι. ἰπεί οὐδ' αὐτὸς
 ἰκένας ὄρω τὸς ἱεροσάνδης λο
 λαομοίρας, ἀμ' οἷ γε πῶσοι
 εὐλασάσθαι ὑμᾶς· οὐ γὰρ ἔτι
 μαρτο, οἷμα, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦς.
 Ζεῦς, οὐκ ἔλεγον, ὡς ἄρ' ἰκέ
 νωρ τῆς εἶ, τῶν ἀναρωῶν τῶν
 τῶν πρόνοια τῶ λόζω; ΚΥ.
 πάνν, ὦ Ζεῦ, διέδρας αὐτὸς, ἐκ
 οἷ δ' ὄτο ἔνκα, πάντα γοῦν,
 ὅπότ' ἄρ' ἔπω, οἷα ἰκένορ
 πασθ' ὁμοίαν εἶν' ἰδὲ δ' πα
 ρὰ τῶν ἄρ' ἀμῶν τῶν θῆς,
 ὅ παρὰ σὺ μάθοιμι; ἡ δ' εὖς δ'
 ἄρ' καὶ τὸ εἰροίμω σε, τίς ἡ
 πρόνοια ὑμῶν αὐτῆ δ' ἰμοίρα
 τῆς, ἡ καὶ ἰπέρ ταύτας θῆς,
 ὡσπερ ἄρ' ἔγω καὶ αὐτῶν ἐ
 κείνης; Ζεῦς. ἡ δ' ἰμοί καὶ
 πρὸτ' ὄρω ἔφλω, οὐ θεμιτὸν εἶ
 ναι, πάντα σε ἄδρα. οὐ δ'
 ἔγω τι ἰρ' ἀρ' ἔγω ἰρωτίσθαι φῆ
 ©,

CYN. Tolle minas, ὃ ἰα
 piter, certo enim persuasum
 habeo, nihil me mali passu
 rum, quod ante te mihi Par
 ca sufferendum non desti
 nauerit: quoniam neque il
 los ipsos sacrilegos suppli
 cio per te affectos video, sed
 plurimi manus vestras in
 demnes effugiunt. Opinor
 verò in factis non esse ut ca
 pti scelerum pœnas expen
 dant. IVP. Nonne dicebam
 aliquem esse illorum qui dis
 putationibus suis deorū pro
 uidentiam tollerent? CYN.
 Nimiùm pertimescis illos, Iu
 piter, nec scire possum cuius
 gr̃atia. Proinde omnia que
 cunq; dixero, illorum doctri
 nam esse existimas. Ego venò
 ab alio quouis potius quàm
 à te veritatem peruestigare.
 Ceterùm hoc perlibenter
 ex te quærerem, quænam in
 psavobis esset Providentia:
 nunquid vna ex Parcarum
 numero, an Deo quæpiam his longè potentior, eanquam
 illarum regina? IVPIT. Iam & ante tibi dictum est, nullo
 modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve
 rò sub iniuriam cum dixisses te vnum quiddam quæsturum,
 nullum

ἔσ, οὐ πάνη πρός με τοιαῦτα
 ἀπλολογώμεθ' ἢ καὶ ὁρῶ, ὅτι
 τοῖ τὸ λεγόμενον ὅτι ἔσ λό-
 γου, ἐπιδέξαι οὐδένος ἡμᾶς
 πένουώτας τῶν ἀνθρώπων.
 Κν. ἔκ μὲν τῶσ, ἀπὸ
 οὐ μικρὸν ἔμπεδον ἔφουδα,
 τὰς μοίρας εἶναι τὰς πόλυτα
 ἐπιτελέσας· εἰ μὴ μεταμίλ-
 βι ἐάνων, καὶ μετατίθισσα
 αὐτὸς τὰ ἀρημύα, καὶ ἀμ.
 ἔσθουτῆ τῆς ἐπιμιθείας, πα-
 ροσάφοι τῶν ἡμαρτήτων.
 Ζός. οὐδ' αὖτως, ἀπ' ἡ μοίρα
 εἰ μὴ ἔσασα ἐπιτελέ. Κν.
 μανθάνω, ἡγρέτοι καὶ δὶο
 ἕνοι τινὸν τῶν μοιρῶν ἄνοι-
 φάτι. πηλὸν ἀπὸ καὶ ὅτως ἔ-
 κείνοι ἄρ' εἶναι αἰ πένουόσα.
 ἔμῆς δέ, ὡσπερ σκῶν τινὰ καὶ
 ἐργαλῆα ἐσὶ αὐτῶν. Ζός.
 πῶς λέγεις; Κν. ὡσπερ, οἰμα,
 ἢ τὸ σκέπαρον τῶν τέκτων. ἢ
 τὸ πρῶτον σαρξῆ μίρ-
 τι πῆς τῶν τέκτων, ὅσας δέ
 ἄρ

nullum finem facis apud me
 de rebus eiusmodi frivolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tuæ summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra providentia. CYN.
 Non meum hoc quidem est,
 sed tu paulò ante constan-
 te affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gu-
 bernarentur & efficerentur
 omnia nisi iam horum ver-
 borum te pœniteat, ac que-
 dicta sunt, reuocanda pû-
 tes, propulsòq; fato de ha-
 benda cura deliberâris. IUP-
 PIT. Nequaquam, sed Par-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. CYN. Intela-
 ligo, ergo Parcarum fá-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illæ sunt, quas cuncta provi-
 dere certum esse: vos autem
 non secus atque fabrilia quedam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. IUPIT. Qua ratione isthuc dicitis? CYN-
 NIS. Ea nempe, quemadmodum & ascia fabro ligna
 rip, cerebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perfici

ἄρ' ἄποι, ὡς τὰ τα τεχνίτης
 ἔστιν, οὐδ' ἢ ναυ ἔργον το σκ.
 πῶρος, ἢ τὸ πρυφάνου, ἀλλὰ
 τὸ ναυπηγῆ. οὕτως ἀναλόγου,
 ἢ ἢν ναυπηγομηθῆ ἐκασ-
 ἢ εἰμαρμένη ἔστιν. ὑμῖς δὲ
 ἄρα πρῶτα καὶ σκίωαργα
 ἐστὶ τῶν μοιρῶν. ἢ ὡς εἰοικη,
 οἱ ἀνθρώποι δέον τῆ εἰμβρί-
 νη θύειν, καὶ παρ' ἐκάνης αἰ-
 τῆν τὰ γὰρ, οἱ δὲ ἰφ' ὑμῶς
 ἰάσι, περὶ σόλοισ καὶ τιμῆς γε-
 ραίροντο. οἱ δὲ ὅθ' ἔμ' εἰμῆ.
 μὲν τὴν πᾶντων ἄν, ἔς δέον
 αὐτὸ ἐπαπῶν. οὐδ' οἰμα
 δὴ αὐτὸν εἶνα ὅθ' αὐτῶς ἐτι
 τῶς μοιρας, ἀλλάξαι ἢ με-
 τατρέψαι τι τ' ἐξ ἀρχῆς δοξάν-
 των πρὶ ἐκαστῆ γού Ατρο-
 πῶ ἐν ἀνάσχοις ἄν, εἰ τις
 ἐς τὸ ναυτιον πρὶ ψαι τὸν ἄ-
 τρακτον, ἀναλλωρ τ' Κλωθῆς
 τὸ ἔργον. Ζῆς. οὐ ἦδ' ἢ, ὅ Κνω-
 νισκ, ὅθ' τὰς μοιρας τιμᾶ-
 δαι πῶς τ' ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀν'

perficiendam admimiculi. Ne-
 mo tamen, qui quidem coma-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificum: neque na-
 uis ascie aut terebri opus di-
 cenda est, sed eius qui nauem
 fabricauit. Non dispari rati-
 one singula fabricans fa-
 tum putandum est: ceterum
 vos sororum fatalium ascie
 & terebra estis tantummo-
 do. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multo iustius Fato sacra fa-
 cere debeant, ac ab illo bos-
 norum largitionem postu-
 lare: eum illi interim ad vos
 cursitent, prece ac muner-
 bus deuenerantes. At neque
 si fatum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi facere
 viderentur. Neque enim o-
 pinor vlllo modo fieri posse,
 ut Parcibus quòque hoc immu-
 tare liceat, neq; non aliquid
 eorum subuertere, quæ initiò
 illarum decreto immobili de

esse

ἀπ' ἰοικας ἅπαντα συγγῆρ
 πεαρῆσθαι. ἡμῶς δ', ἃ καὶ
 μηδ' ἄλλο ἀπὸ ἰοικας, ἢ γιμαν
 τῶσθαι, καὶ πεμνυθῆναι ἔ-
 κασα τῶν ἰπὸ τῆς μοῖρας κτα-
 κυρωμένων, δικαίως τιμοῖμα
 θα ἄν. Κν. τὸ μὲν ὄλορ ἄς
 ρησθῆναι, ὃ Ζεῦ, πεαρῆσθαι τὰ
 μίθοντα, οἷς γὰρ τὸ φυνάξας
 ὄδα αὐτὰ, παντληῶς ἀδύα-
 τῶν ἃ μὴ παρὰ τὸ δὲ φῆς, ὡς
 περ ἄλλων, ὡς ἂν ἄχμῆς σι-
 δηρῶς τὴν ἡξίται δαῦκατ' ἄν
 ἱκφυῆναι ἢ θάνατον, καθέρ-
 ξας ἱαυτόν. ἀπ' ἀδύατον
 ἱξάτ' ἢ ἄλλο ἢ μοῖρα ἱων
 γιτέοντα, καὶ παραδῶσθαι τῆ
 αἰχμῆ. ἢ ὁ Ἄδρας, ἐπὶ τὸν
 σῶ ἀφῆς τῶν λόγλων, ἱκάντ
 ἢ ἀμαρτίσθαι, φρονῶσα δ' ἢ
 Κροῖος πῶδα, ὡς ἄν ἄπ' ἱ-
 σχυρῶ πεσαγμάτος ἢ μοιρῶν
 φερομῶν ἢ ἀπορίσθαι ἐπὶ ἢ νια-
 νισκοῦν. τὸ μὲν ἢ Λαίῶς ἢ γιλοῖ-
 ον, τὸ μὲν σπῆρα τέκνον ἄλοσ
 κα, δαυμόνων βία. Εἰ ἢ τῆ.
 νόσας, φροῖ, πῶδα, ἀκρυγῆ

esse contendis sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diuinationo-
 nem & oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 silio decreta sunt, iure optis-
 mo colimur. CYN. In sum-
 ma, nihil utilitatis affert, ὃ
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea obseruatione de-
 uitare nullo modo concessu-
 sum est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, & hasta obijciet. Ac
 ὃ Draustus emissa in suam
 cuspide, ab illa quidem aber-
 rabit: porrò Cræsi filium
 perempturus est, quasi vio-
 lento quopiam Parca ū des-
 creto feratur in iuuenē. Sed
 neque illud quod ὃ Laio da-
 tum est, risu caret, nempe illud:
 Cave sis dijs nolentibus pros-
 tem ferat. ait enim: Nam sobole suscepta,
 occidet te filius.

σι ὁ φῦς. πεινῆ δὲ, οἶμα,
 ἢ παρ' αὐτοῖς πῶς τὰ πολυ-
 τος οὕτω γνησόμενα. τοιγάρ
 τοι μὲν τὰ τὸν χρισμὸν, καὶ ἔ-
 σπαρ, καὶ ὁ φῦς ἀπικτανεν
 αὐτόν. ὡς οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 ἀποατῆται τὸν μισθὸν ἐν τῇ
 μαντικῇ τῷ γῆ δέχαρ, ὡς νο-
 ξά, καὶ ἵπαμοτορβίζοντα τοῖς
 πομοῖς χρεῖν ἀθάτα, ὁ πάνυ
 ἀπεφουῶτόν αὐτὸ τὸν Αἰλως
 Ἰλαβας. τὴν αὐτὴ ἀρχὴν λαῖσα
 νύσαι, ἢ πῶς ἢ Κύρου ἀμφοτέρω
 δώματα ὁ χρισμὸς. Ζῶς. ἐν
 τις, ὡς Κωϊσκι, ὡς Ἀπόμωνι
 ὀργῆς ἀτρία λαῖσά τῷ Κροίθου,
 διότι ἱπαρῶλο ἐκῆν ὁ αὐτοῦ
 ἀρνεα λέρτα, καὶ χιλάνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔβωρα Κυ. ἐχελὼ μῆ
 ἐμδὴ ὀργίζεσθαι θινὸν ὄντα.
 πῶς ἀπὸ τὸ ἱξαπατηθῆναι
 ὡς Λυδῶ ἑπὶ τὸ χρισμῶ, ἐ-
 πὶ πρῶτο, οἶμα, καὶ ἄλλως,
 τὸ μὴ σαφῶς ἀνδρῶν τὰ μὲν
 λοντα,

ac testudinem unā elizando. CYNIS. At enim uerb
 conueniens atque adeò æquum & bonum fuerat, ut cùm
 deus esset, ab omni iracundia foret alienissimus. Ver
 rùm, ut meafert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspiciua fu-

δόντα, ἢ ἑμαρμύθη ἐπέκλωσ
 σθη. ὡς καὶ ἢ μαντικὴ ὑμῶν,
 ἐκένυς μέγος ἐστὶν Ζεὺς. ἡμῖν
 δ' ὄφρ' ἀρξείηδες, ἀμὰ μὰ τῶν
 θεοῖ ἐσθλῶν, οὐτὶ πρόνοιάν τινα
 εἰσφρόνῳσι εἰς τὰ πράγματα,
 ἔτι τῶν θεῶν ἄξιοι, καθάπερ
 ἠύπαντα ὡς ἀλλοθῶς, ἢ σκέπασ
 να. καὶ μοι Δουκῆς ἀκότως μὴ
 καταφρονῶν, ὅτι λεθραυδῶν, ὡς
 ἔρας, Διὸς κλημῆσ' ὅ, ἀνέχο
 μαι ὅτι ζωῶτα κατ' ἡμῶν δι
 ξιόντα. Κν. Βάπρ. ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι κθραυδῶ πληγῶν ἑμαρ
 τας, καὶ ὅτι εἴην ἀτιάσωμαι δ
 ἄλλοθῶς, ἀμὰ τῶν Κλαθῶ,
 τῶν δὲ σὺ τιπῶσθῶν. οὐ
 δι γὰρ τῶν λεθραυδῶν αὐτῶν
 φάτω ἀν ἀτιόν μοι γγῶδι
 τῶν πρῶματ' ὅ. πάλω ἐκένω
 γῆ ὑμῶς ἐμύσομαι, καὶ ὅτι, καὶ
 τῶν ἑμαρμύθῶν σὺ δι μοι ἢ
 ἑστὶν ἐκένυς ἀπόκειναι. ἀνέμ.
 υἱος Ζεὺς μὲ, ἀπαθήσας, τί
 δὲ

tura inaudiret, illius stamio
 ni Parca adnuerat. Unde
 liquet vaticinium quoq; ve
 strum, illius maximam esse
 partem. IVPIT. Nobis ve
 ro nihil facis reliquum, sed
 (vi video) nequicquam dei
 sumus, qui neque prou
 dentia aliqua res huma
 nas dispensare soleamus, ne
 que sacrificijs digni esse vi
 deamur, sed reuera ascia
 rum terebrorumque instar
 sumus. Ac sane videris me
 iure optimo ad hunc mo
 dum superbe contemnere,
 quod cum & fulmine arma
 tus sim, sustineam te impu
 ne talia aduersus nos con
 tumeliose differentem.

CYN. Peri, ὁ Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per
 cussum interire: neque te ob
 iclum quicquam in ius voca
 cabo, sed potius ipsam Clo
 tho, per te vulnus mihi ino

cutientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua
 si tam infelicitis ruina causa mihi exitiisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, ceterum
 tum mihi illius loco respondeas velim. etenim mihi
 his tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Qui sit tan

Δὴ ποτε τῶν ἱεροδουλῶν καὶ λη-
 σῶν ἀφύπτου, καὶ τοσούτων ὑ-
 βριστῶν, καὶ βιῶν, καὶ ἐπιόρ-
 κων, οὐδὲν τινα πομπῶν ἕνε-
 ρωνόντες, ἢ λήθον, ἢ νεώσις ἴσθον,
 ἢ ἀδικήσαντες, ἐνίοτε δὲ κρη-
 σὺν τινα, ἢ ὄσιον ὀδοιπόρον.
 τίσιωπῶς, ὡς Ζεῦ, ἢ ἐστὶ τὸ
 μὴ θεῖς ἀδελφοί, Ζεὺς. οὐ
 γὰρ, ὡς Κίωσις, οὐδὲ πομπῶν
 πρῶτον τις ἔσθ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἤκασ μοι συμπε-
 φορηκός. ΚΥ. οὐκοῦν μηδὲ
 ἰκάνο ὑμᾶς ἱρωμα, σὲ τε, καὶ
 τῶν πρόνοιαν, καὶ τῶν εἰμαρ-
 μῶν, τί δὴ ποτε Φωκίων ἢ
 ὁ χριστὸς, ἢ τοσαύτη πηνία, ἢ
 σπάνια τῶν ἀναγκῶν ἀπέ-
 θανε, καὶ Αἰεσίδης πῶς αὐ-
 τῶ. Καλλίας ἢ Ἀλκιβιάδης,
 ἀκόλαστον μαρτυρία, ἢ περι-
 πλοδοῦν, καὶ Μεδίας ὁ ὑπε-
 βεῖς, καὶ Χαροψὸς ὁ Ἀλιε-
 νήτης, λινὰ δὲ ἄνθρωπον,
 τῶ

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obie-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides : Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 optus, ac Charops Aegmetes homo mascula venere

dem ut omisit tot sacris le-
 gis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periu-
 ris hominibus dissimulante
 posthabitis, unam aliquam
 illicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meri-
 ta, fulmine feriatis? Non
 raro quoque hominem frus-
 gi, & viatorem spectatæ
 sanctimonie? Quid verò
 compressis labijs obticisti
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IVPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugiat, quoniam tibi vo-
 luptati sit istis me obiu-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquiren-
 dum mihi video, nempe à
 te & Pato & Providen-
 tia, quamobrem Phocion
 vir sanctus & iustus, in tan-

τῶν μητέρα λιμῶ ἀπεικονῶν.
 καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
 παρὶ δόξῃ τοῖς ἔνδικα, Μέλ-
 λυτῶ δὲ οὐ παρὶ δόξῃ. καὶ
 Σαρδανάπαλῶ μὲν ἰθασις
 λαός, θῆλυς ἄνρ, Περσῶν δὲ
 τοῦτοι, λαοὶ κᾶταθοὶ ἄν-
 θρῶν, ἀνὸ κολοπίσουτο πῆς
 αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρῃσκοντο
 τοῖς γιγνομένοις· ἵνα δὲ ὅ-
 μῖρ μὴ τὰ νῦν λέγω, λαθ' ἔσ-
 κασον ἐπιξιδῶν, τὸς μὲν πο-
 νηροὺς ἀδωμονοῦντας, καὶ
 τοὺς πλουτίκτας, ἀγαμέυος δὲ
 καὶ φερομένους τὸς χρεῶς ἐν
 πονίᾳ, καὶ νόθους καὶ κνείους
 λακοῖς πρῆφομένους. Ζῶς οὐ
 φῶ οἶδα, ὃ Κωϊσικε, ἠλίκαρ
 μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς
 κοιλίας ἀπομένουσιν, ἢ ἐν ὄσῃ
 οἱ χρεῶν ἀδωμονία ἀπατίθῃ-
 σιν. Κν. Αλλ' μοι λέγεις, καὶ
 Τιτυοὺς καὶ Τανταλοὺς· ἐγὼ
 δὲ, ἢ μὲν τι καὶ τοιδύον θαρ,
 ἔβ-

stantes. IUPIT. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
 plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & scelerat-
 tos homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
 eluri sint boni? CYN.¹ Orcum mihi narras, & Tia-
 tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium rerum est,

rrrr 3 haud

ἄλλοι τὸ σαφές, ἐπαδ' ἄν' ἀ-
 ποθάνω. τὸ δ' νῦν ἔχομαι, ἐβλο-
 μίω. Ἐὖ πολυνοῦν τὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνδραμόνος ἄγχι ἔστι, ὃ
 πρὸ ἐκκαίδεκα ἑξαῶν κέρε-
 ὄντι τὸ ἦπαρ, ἀρθάνωρ, ἀλ-
 λὰ μὴ ἔταυθα διψήσας, ἄ-
 σπερ ὁ Τάνταλ' Ὁ, ἐν Μανά-
 ρου νόοις ὠνάειν μετὰ τῶν
 ἡρώων, ἐν ὧ Ἡλυσιῶ λαμῶ,
 ἢ κατὰ κείν' Ὁ. Ζαῖς. τί
 φῆς; ἀπίστος ἄνευ τινὸς λο-
 γάσεως καὶ τιμῆς, καὶ ἀνα-
 στήσιον, ἔνθα ἂν καὶ ἐξήτασ-
 ται ὁ ἐκάστον βί' Ὁ; Κν. ἀπὸ
 τινὰ Μίνα Κρήτα ἀναδύειν
 ἕατο τὰ βιῶντα. ἡ δὲ μοι ἀ-
 πόκειναι τι καὶ πρὶν ἐκένον,
 σὸς γὰρ ἦδ' αὖ λέγεται. Ζαῖς.
 τί δ' καὶ σὺ κῦτόν ἐρωτᾷς, ὦ
 Κνωσίσι; Κν. τινὰς λοχέστη
 μολίαι; Ζαῖς. τοὺς πο-
 ρυρὸς Ἀγλαδῶν, οἷον ἀνδρῶν φέ-
 ρους καὶ ἱεροδουλῶν. Κν. τινὰς
 δὲ παρὰ τοῦ ἥρωος ἀπ' ἐπιπέ;

Ζαῖς.

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo quaeris, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP. Pravos videlicet, cuius generis sunt parricidae & sacrilegi. CYN. Quos autem ad heroum cõtuberniũ amandare solet?

IVPIT.

haud obscure cognoscantur
 bi fato functus fuero. Quan-
 tum autem ad praesens atti-
 net, velim ut quantumcumque
 hoc temporis in viuis mihi
 exigendum est, ego interea
 omni felicitate perfunctus,
 tandem mortuus à sedecim
 vultuibus iecur meum de-
 pascereur: verum non ve-
 hic in vita sui pressus, quem-
 admodum fertur Tantalus,
 in beatorum in sulis cum he-
 roibus biberem, in Elysi-
 prato constitutus. IVPIT.
 Quid ais? An non credis esse
 se quaedam parata supplicia,
 & poenas malis destinatas,
 & honores ac forum iudi-
 ciale, ubi singulorũ vita haa
 bitaratione cognoscendi ex-
 penditur? CYN. m Au-
 dio Minoa quendam Creten-
 sem infra talibus rebus cog-
 noscendis atq; dijudicandis
 dare operã: ac mihi super il-
 lo quoq; responde. estne iuis,

Ζῶς. τὸς ἀγαθὸς τε καὶ ὄσιος,
καὶ κατ' ἀρετῶν βελτιωκότας.
Κυ. τιν' ὄνειαρ, ὦ Ζεῦ, Ζῶς.
διότι οἱ μὲν τιμῶς, οἱ δὲ λο-
γίστας ἀξιοί. Κυ. εἴθε τις
ἀπόσιόν τι δαυδὸν ἰργόσαι
το, λοκάξιδου καὶ τοῦτορ δι-
θαοί, Ζῶς. ἀνλαμῶς. Κυ.
εἴδ' ἄρα, εἴ τις ἀκωρτι ἀγα-
θὸν ἴδρασον, εἴθ' ἄρα τιμῶν
ἀξίωσαι, ἄν; Ζῶς. οὐ γὰρ
οὐ. Κυ. οὐδένα τοι γαροῦ,
ὦ Ζεῦ, εἴτε τιμῶν, οὔτε λοκά-
ξαν οὐδ' πρῶτα. Ζῶς.
πῶς οὐδένα; Κυ. ἄτι οὐδ'
ἀν' ἐκόλῃσιν οἱ ἄνθρωποι ποιε-
οῦν, ἀλλά τι ἀνοδὸν ἀ-
φύκτω λοκλασομένοι, εἴ γε
ἀληθῆ ἐκάνωθι τὰ ἔμπε-
θερ ἀμορορημένα, ἕς ἡ
μοῖρα, πῶντων αἰτία. καὶ
ἢ φονῶσιν τις, ἐκάνωθι
εἰν ἡφονῶσασα. καὶ ἢ ἰε-
ροσολῆ, πρῶτα γμίνον αὐ-

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ὁ Iu-
piter? IUPIT. Propter
re quod illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandi
sunt. CYNIS. Caterum
si quis nolens & inuito ani-
mo mali aliquid designa-
uerit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IVP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis inuitus boni aliquid fe-
cerit, eum honore digna-
bitur? IVPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ὁ Iupiter, ullis
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IVPIT.
Quiverò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario faci-
mus, sed necessitate quadam

inffugibili ad hoc compulsi : si tamen vera sunt illa quæ
ante confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum cau-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fama
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

ὦ δὲ ἄγε τὰ δίκαια ὁ
 Μίνως δικάσαντες μοι, πλὴν
 ἄμαρμύλων ἀντὶ τῷ Σισυφου
 λολάσεται, ἢ πλὴν μοῖραν ἀν-
 τὶ τῷ Ταντάλῳ. τί γὰρ ἑκάστοι
 ἠδίκησαν, πρὸς τὸν τοῖς ἰσφι
 τὰ γυμνασίῳ; Ζῶς. οὐκ ἔτι δὲ
 ἀρκούντων τοῖς ἀξίον, τοῖς αὖτε
 ταῖς ἰσοτάτοις θρασύς γὰρ ἄ, καὶ
 τοφισίς, καὶ οἱ ἀπὸ μὴ ἠδὲν κα
 ταπύον. ΚΥ. ἰδιόμω μὲν
 ἠδὲν ἔτι τῷ ἔργῳ, πῶς αὖ μοι-
 ραὶ ἀξιοῦσιν, ἢ πῶς ἰφί-
 κνωῖται, τῇ ἱπιμυλῆα ἢ τοῦ
 τωρ ἰς τὸ λαλῶτατ' ἢ τῶν
 τα, τῶν ἔσται, ἰπινόνορ γὰρ τι
 να, καὶ οὐκ ὁμοιόρ μοι δουῖς
 οἱ βιοῦν τὸν βίον, ἡ σαυτὰ ἔ-
 χουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἰοι-
 κω, ὅσων ἢ αὐτὰ ἀπὸ γη-
 σῆ ἄμαρμύλῃ ἰγνῆθις. ἔ-
 γὼ γοῶν, ἢ μοι αἰρσις δοθῆναι,
 ἐν ἧν ἀπαξάμω πῶς αὖτε
 τὰς τὸν ἑμῶν βίον, ἄμ' ἔ-
 λοίμω ἄν ἔτι πρὸς τὸν ἰφί-
 βιῶναι, ἢ πρὸς ἡθεῖοι αὐτῶν
 θωρ

sunt edita. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quam ut colo
 Par.

Quocirca si Minos recte
 vii velit iudicio, multo a-
 quius Fatum pro Sisypho
 puniet, & Parcā pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando ius in dicto
 audientes fuerint? IVPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia praesertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam quis
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 hoc ex te quasisse, ubi
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 praesertim illis tantum tri-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minimè feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicata negotijs. Et quem-
 admodum verisimile est, i-
 psae quoque fato parum pro-
 pitio & fauente in lucem

θωρ ἀπρακτορ, ὁδὼν πραγ-
μάτων μισῶν ἐπιτηδῶν ἕκα-
π. ἂ δὲ μὴ ῥαδίῳ σοι ἀπ-
κρίνασθαι πῶς ταῦτα, ὧ Ζεῦ,
ἀφ' τοῦτοιο ἀγαπίου, οἷς
ἀπακρίνω· ἵνα γὰρ ἴδῃ, μφανί-
σα τὸν ἑπὶ τῆς ἑμαρμύνης
ἢ πειροίας λόγον,] ἂ λοιπὰ δ'
ἴσως ἔχῃ ἑμαρτὸ ἀνδρα μοι.

laueris. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a **PRAETER linum.**] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad fila trium Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noctem finxit peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
grediatur, statim ad insaniā præ metu redigitur. b **Lino.**] Id
est, filo. c **Admecum.**] Apollo inter pastōrū numina nume-
ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliæ regis pascisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d **Adrastus.**] Arginorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem.

e **Laio.**] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex locasta
Creontis Thebani filia suscepti Oedipum: qui grandior natu fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f **Hale.**] Ha-
lys Paphlagoniæ fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profuens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
gones interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
tur. Lucan. lib. 3. & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g **Fulmine arma-
tus.**] Poëtae Ioni, deorū & hominū monarchæ, fulmen trii sul-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. h Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introducitur. i Socrates vnde cum viris traditus est.] Vnde cum viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est: vt videre licet in Bis accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laertij Platone scimus. k Ad hęc Sardanapalus.] Primi mortaliū Assyri, rege Nino duce, ausi in exterarum gentium arma ferre narrantur, quorum multas sibi subdiderunt. Orbis imperiū diu resentū, eorum rex vltimus Sardanapalus, à Medis in bellū prouocatus & victus, amiser. l Orcū mihi narras.] Salust. in Catiline bello. Credo falsa existimans ea, quę de inferis memorantur, diuerso itinere malos à hinc loca tetra, inculta, fœda atq; formidulosa habere. i. habitare. m Audio Minoa.] Socrates in Gorgia Platonis refert Ionem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, duos quidē ex Asia. Minoē scilicet & Rhadamanthū: vnū verò ex Europa, Aeacū. Hi ergo post quā mortui fuerint, iudicabunt in præto quodā ibiq; in trinitio ex quo geminae pateant vię, altera quidē ad tartarū, altera verò ad insulas beatōrū. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, Aeacus iudicabit. Minoi autem id munus iniungam, vt ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, vt iustissimè procedat iudiciū, recteq; fiat trāsmissio animarū. Ibi etiam legitur, quod vterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedet, auream habens sceptrum, de quare meminit & Homerius. n Sisypho puniet.] De Sisypho ob atrocitiam à Theseo Aibentensium rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quoq; lib. 6. Aeneid. Vide etiam prouerbiū, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ DE MORTE
 γειν τολούτῳ. Peregrini.

Vincenzio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

¶ Nescitur hic Lucianus id quod aliās quoque libenter facit, arrogantiam & insanam glorię cupiditatem, precipi-